

držiteli, aniž mu upírá nárok na nálezné. Přisvědčiti lze odpůrkyni dovolatelčině ovšem v tom, že tento nárok nepřísluší tomu, kdo pozoroval, že někdo věc ztrácí. Ale v souzeném případě žalobkyně neviděla, že hodinky vypadly z výkladu žalované firmy.

Čís. 15436.

Kdo byl přijat soudním znalcem k pomocným pracem na znaleckém posudku, nestal se obchodním pomocníkem podle § 1 (1) zák. o obch. pom.

(Rozh. ze dne 24. září 1936, Rv I 295/36.)

Žalobce přednesl, že byl zaměstnán u žalovaného po dobu, po kterou žalovaný pracoval z příkazu krajského soudu na znaleckém nálezu v trestním řízení proti činitelům jedné záložny. Se žalovaným měl žalobce ujednán po dobu trvání služebního poměru plat 1.500 Kč měsíčně. Žalobce měl obdržeti za dobu, po kterou pracoval u žalovaného, celkem 12.000 Kč. Obdržel však celkem ve splátkách 8.900 Kč a proto mu dluhuje žalovaný 3.100 Kč. Proto navrhl odsouzení žalovaného k zaplacení této částky. Proti žalobě namítl žalovaný také, že žalobce bez jeho svolení provozoval v obchodním odvětví zaměstnavatelově obchody na vlastní účet a že byl za tuto činnost odměněn částkou, již namítá započtením. **P r v ý s o u d** uznal žalobní nárok i započtením namítanou pohledávku důvodem po právu. **O d v o l a c í s o u d** započtením namítanou pohledávku důvodem po právu neuznal.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalovaného.

D ů v o d y :

Žalovaný opřel námitku započtení toho, co si žalobce vydělal prací vykonanou mimo zaměstnání u žalovaného, o ustanovení § 7 zákona č. 20/10 ř. z., podle kterého nesmějí zaměstnanci uvedení v § 1, první odstavec právě řečeného zákona bez svolení zaměstnavatele ani provozovati samostatný kupecký podnik, ani činiti na svůj nebo cizí účet obchody v obchodním odvětví zaměstnavatelově. U žalobce tyto předpoklady započtení nebyly splněny. Žalobce byl přijat žalovaným k pomocným pracem při nálezu ve věci dotčené záložny, v které žalovaný byl jakožto stálý soudní znalec krajského soudu pověřen vypracováním znaleckého posudku v trestní věci proti činitelům oné záložny. Z tohoto a z vlastního přednesu žalovaného jest zřejmé, že žalobcovo zaměstnání u žalovaného souviselo výhradně s činností žalovaného jako stálého soudního znalce, kterou však s provozováním jeho podniku nelze ztotožňovati. Jako soudní znalec náležel žalovaný k osobám, jejichž činnost jest upravena ustanoveními trestního řádu a patří k důkazním prostředkům trestním řádem stanoveným, jejichž provádění se děje za spolupůsobení soudu v řízení trestním řádem upraveném. Touto úřední podstatou rázu veřejnoprávního se rozlišovala zvláštní samostatná čin-

nost žalovaného jako soudního znalce od provozování jeho závodu jako podniku soukromého, třebaže obě činnosti byly vykonávány jednou a toutéž osobou. Proto také pokud žalovaný zjednal žalobce výhradně jako pomocníka k vypracování nálezu, součástí to znaleckého posudku, byl žalobce sice podřízen jeho příkazům při konání této odborné práce, nebyl však při tom vůbec zaměstnán v podniku žalovaného a nekonal v něm ani služby kupecké, ani vyšší služby nekupecké. Nevztahovalo se proto na žalobce ustanovení § 1, prvního odstavce zákona č. 20/19 ř. z., ani ustanovení § 7 téhož zákona, a nemohl žalobce ani sjednávat nějaké obchody na svůj účet s cizími závody v obchodním odvětví žalovaného, což jest dalším předpokladem pro uplatnění zaměstnavatelského práva na započtení zisku zaměstnancem z nedovolené činnosti dosaženého. Žalovaný neměl právního nároku na započtení částek jako vedlejší výdělek žalobcův na žalobní pohledávku.

Čís. 15437.

K § 34 čís. 4 zák. čís. 154/34 Sb. z. a n.

Zda zaměstnanec opominul konati po značnou dobu službu, jest posouditi podle okolností případu.

Výklad pojmu »trvale« ve větě: »zpečuje-li se trvale konati práce«.

(Rozh. ze dne 24. září 1936, Rv I 1390/36.)

Žalobkyně byla zaměstnána u žalovaného jako kontoristka. O vánočních 1934 byla jí poskytnuta dovolená v trvání deseti dnů, která se skončila dne 2. ledna 1935 ráno, takže se měla téhož dne ráno hlásiti do služby, což neučinila, nýbrž nastoupila službu 3. ledna 1935 ráno, a byla proto žalovaným bez výpovědi propuštěna. Tvrdíc, že k okamžitému propuštění neměl žalovaný zákonného důvodu, poněvadž k jejímu obmeškání s nastoupením služby došlo pro nedostatek vlakového spojení, domáhá se žalobkyně na žalovaném náhrady škody ve výši mzdy, jež by jí příslušela po dobu tříměsíční výpovědní lhůty. **P r v ý s o u d** žalobu zamítl. **O d v o l a c í s o u d** uznal žalobní nárok důvodem po právu.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Podle § 34 čís. 4 zákona ze dne 11. července 1934 č. 154 Sb. z. a n. jest důležitým důvodem, pro který jest zaměstnavatel oprávněn předčasně propustiti zaměstnance, nekoná-li bez řádně odůvodněné překážky práce po dobu podle okolností značnou. V souzené věci jde o překročení dovolené o jediný den, k čemuž žalobkyně neměla ovšem důležitý důvod, ježto mohla a měla se tak zařídit, aby včas nastoupila službu. Leč další podmínkou tohoto propouštěcího důvodu je, že za-